

Juha Torvinen

VASENKÄTISEN PÄIVÄKIRJA

Merkintöjä
rokkielämästä

DOCENDO

VASENKÄTISEN PÄIVÄKIRJA

VASENKÄTISEN PÄIVÄKIRJA

Merkintöjä
rokkielämästä

Kirjoittanut

Juha Torvinen

DOCENDO

www.docendo.fi

© Juha Torvinen ja Docendo 2022
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Tämän teoksen tekstin ja kuvien jäljentäminen ilman lupaa
painamalla, monistamalla, skannaamalla tai muilla tavoin
kielletään tekijänoikeuslain mukaisesti.

Valokuvat: Juha Torvinen
sekä Harri Hinkka, Antti Salminen, Pauli Nurmi, Katja Torvinen,
Samuel Merisalo, Sami Ruusukallio ja Ahti Impola

Graafinen suunnittelu: Kari Lahtinen

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-851-218-9

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Lukijalle

Keväällä 2021 aloin kehittää itsekseni ajatusta päiväkirjan pitämisestä vuoden loppuun asti. Minua kiinnosti, mitä keikkavuoden aikana tulisi tapahtumaan ja mitä mietteitä kokemukset juuri sillä hetkellä minussa tulisivat herättämään. Yllättävän paljon tuppaa unohtumaan ja varsinkin se, miltä asioiden tekeminen on kulloinkin tuntunut. En ole aiemmin kirjannut tapahtumia muistiin, vaikka muuten olen kirjoitellut kaikennäköistä. Mainitsin projektistani kustantajalle, joka ehdotti päiväkirjani julkaisua. Lupasin harkita asiaa, kunhan tekstiä olisi tarpeeksi.

Juice Leskiseltä julkaistiin vuonna 1978 päiväkirjamainen teos *Kuka murhasi rock 'n' roll tähden*. Siinä hän kertoi, miten keikkakesä oli mennyt ja liiskasi ohimennen suosikkivihollisensa verottajan ja muut byrokratian ylläpitäjät. Taisi muutama silloinen poliitikkokin kuulla kunniansa. Kirja on minulla jossain kirjahyllyn kätköissä, jonne sen päätin myös jättää, kunnes olen suorittanut oman urakkani.

Kirjoitan, kuten keikalla soitetaan, livenä. Päätän, mistä aloitan, ja suurin piirtein, mihin lopetan. Kaikki siinä välissä on improviisaatiota. Kun teksti on kirjoitettu, korjataan siitä kirjoitusvirheet ja suoritetaan kustannustoimittajan ehdottamat tiivistämiset. Näin tehtiin edellisessäkin kirjoitelmassani, valokuvaaja Harri Hinkan kanssa kootussa *Aika normaalia* -teoksessa.

Helppointa kirjoittaminen on silloin, kun tekstin myöhempää käyttöä ei tarvitse miettiä, eikä sitä ole sovittuna. Silloin kirjoitan vain itselleni, kuten tässäkin. Päätös idean jalostamisesta julkaisuksi tuli miellyttävän myöhään. Nyt luettuna huomaa, kuten arvelinkin, että paljon minulta olisi jäänyt unholaan, ellen olisi ajatuksiani tapahtumahetkellä kirjoittanut talteen.

Kuljetin kameraa mukani melkein koko ajan. Kuvat eivät ole kummoisia, mutta ne on otettu paikoissa ja tilanteissa, joihin kaililla ei ole pääsyä. Siinä on niiden arvo. Mukana on jonkin verran myös muiden ottamia kuvia, joista lämmin kiitos.

Pariisissa 23. huhtikuuta 2022

Juha Torvinen

8.4.21

Kevään merkit

Huhtikuun alkupuolen lämpimänä päivänä kaivan polkupyörän esille aitasta, kuten olen tehnyt jo kahdenkymmenen vuoden ajan. Aitta on rakennettu joskus 1900-luvun alkupuolella, ja siellä talvi ja kosteus säilyvät vähän pitempään kuin ulkona. Se tuulettuu hyvin, eikä hometta ole, mutta viileä maa rakennuksen alla pitää rakennuksenkin vilpoisena. Aitan sähkövalo ei riitä valaisemaan koko tilaa, ja koska rakennus on täynnä kaikenlaista vuosien varrella kertynyttä romua, on siellä käynti aina lievä turvallisuusriski. Vimmastuksissani kymmenisen vuotta sitten hankkimani lumilinko vie turhan paljon tilaa. Useasti sitä ei ole viime vuosina tarvittu, yksi käyttökerta talvessa on ollut vakio. Oviaukko on mitoitettu rakennusajan tarpeiden mukaan ja on aivan liian matala, jopa minulle. Kevään traditioihin kuuluu, että kumautan pääni oviaukon yläkarmiin viimeistään, kun nostan pyörääni yli älyttömän korkean kynnyksen.

En tietenkään muista viedä pyörääni huoltoon talvella, kun se olisi järkevää, ja keväällä odotusaika on liian pitkä. Pumppaan renkaisiin ilmaa, pyyhin hämähäkinverkot ja lähden ajamaan. Pimeä talvi on minulle vuosi vuodelta hankalampi, mutta muuttaman muun varman kevään merkin ohella pyöräilyn aloittaminen vaikuttaa mielialaani kohottavasti. Ukkofasaanin järjetön mekastus sen etsiessä puolisoa on jollekin melusaastetta, minulle se valaa toivoa kevästä ja kesästä. Se on rauhoittava ääni kaikessa

karmeudessaan. Setä, joka talvet viettää aikansa rauhallisesti, korkkaa keväällä ensimmäisen pullonsa ja tervehtii sen jälkeen jokaista vastaantulijaa, kunnes syksy saapuu. Kevään merkki sekin, vaikka tuolla menolla herraa ei ehkä nähdä kovin montaa vuotta. Muutama muukin ei ihan standardiin mahtuva kulkija saa virtaa keväästä, ja heidätkin noteeraan ilolla.

Ensimmäisen pyörälenkin aikana kuuntelen äänikirjaa. Jostain syystä musiikin kuuntelu ei maistu, mutta kirjat toimivat hyvin. Kannan pyörän takaisin aittaan ja kumautan pääni jälleen yläkarmiin, mutta nyt kypärä päässä.

12.4.

Kohta on kesä ja keikat

Kevät merkitsee kesän lähestymistä, mikä omalla kohdallani tietää yleensä myös esiintymisiä.

Nuoruuden haave rockbändissä soittamisesta ja ihmisille esiintymisestä on jatkunut koko elämän ajan. Nautin siitä vieläkin, suuresti. Välillä tuntuu, että kaikki yhtyeessä eivät jaa tätä intoani, mutta toisaalta kukaan ei ole vielä vakavasti puhunut homman lopettamisestakaan. Tietysti sinä päivänä, kun kaikkien kalenterit ovat jo niin täynnä lomailua tai muuta tekemistä, ettei yhtyeelle enää löydy rakoa, homma jää aika luonnostaan. Joskushan se loppuu joka tapauksessa, ja iso tyhjä tila elämään jää varmasti, kun väistämätön tapahtuu.

Paljon olen miettinyt sitä, mikä keikkailussa kiehtoo. Eppu Normaalillehan se on ollut jo pitkään niin helppoa kuin se Suomessa on mahdollista. Liikumme vuokrabusseilla, jotka eivät ole suuren maailman nighthinereiden tasoa, mutta meidän oloissamme kärkipäätä. Vaatimuksemme eivät ole tässä suhteessa mahdottomia: riittävästi petejä ja virtapistokkeita älylaitteiden lataamiseen ja jonkinlainen ilmastointi kesäkuumaa varten. Itse ei tarvitse kamojansa kantaa, sillä meillä on aika vakiintunut ryhmä, joka tarvittaessa vaikka virittää soittimet valmiiksi. Riittää, kun pitää itsensä soittokunnossa noin 75 minuuttia päivässä. Olosuhteet ovat todellakin hyvät. Kun kaikki on kohdallaan ja soitto kuulostaa omaan korvaan hyvältä, niin onhan se mahtavaa. Se on myös samalla sitä paljon puhuttua

hetkessä elämistä. Jos keikalla koittaa ajatella jotain muuta kuin itse soittamista, niin pieleen menee, heti. Tuossa mielessä harva asia on yhtä rentouttavaa. Ei paljon tule mietittyä, muistinko ostaa lapsille jugurttia tai maksaa sähkölaskun.

14.4.

Kyllä vai ei?

Yrityksemme on solminut palvelutuotantosopimuksen rakenteilla olevan Tampereen Kannen areenan kanssa. Jättihalli tarvitsee yhteistyökumppanin huolehtimaan asiakkaidensa AV-palveluista, ja pitkällisen väännön jälkeen meidät valittiin. Akun, Ollin ja Ahdin sinnikkyys palkittiin. Vaikka sopimus ei minun arkeeni juuri vaikuta, on sillä suuri merkitys meillä työskenteleville ihmisille. Uusi halli tulee olemaan ainakin ensimmäisen vuotensa tupaten täynnä erilaisia tapahtumia, joihin tarvitaan meidän väkeämme pitämään huoli siitä, että asiat näkyvät ja kuuluvat.

Pohdimme Akun kanssa, olisiko aika taas herättää idea Eppu Normaalin ja Tampere Filharmonian esiintymisestä. Ratinan yhteiskonsertista vuonna 2016 jäi hyvät muistot niin meille, Filharmonian soittajille kuin heitä johtaneelle Santtu-Matias Rouvalille. Aku ystävystyi Ratinan keikan jälkeen Rouvalin kanssa, ja kuten arvasimme, tämä syttyi idealle heti. Pikkuhiljaa uitimme ajatusta myös areenan suuntaan, ja siellä luvattiin miettiä asiaa joulukuun avajaisiin. Ymmärrettävästi valtavaa halliurakkaa valmistellessa on paljon kaikenlaista pohdittavaa. Niinpä olen muistuttanut sinne yhteyttä pitäviä Akua ja keikkojamme järjestelevää Huhtalan Rikiä taajaan siitä, ettei asia saisi unohtua hallin väeltä.

Olemme puhuneet ideasta koko bändin kanssa ympäripyöristä ilman lopullista nyrkin pöytään lyömistä päätöksen merkiksi. Sen verran iso tuommoinen asia on, että kaikkien sitoutuminen on

ehdoton edellytys jutun lopulliselle hyväksymiselle. Kokoonnumme keskustelemaan muutamista yhtyettämme koskevista asioista ja sivuamme samalla tätäkin aihetta. Minä ja Aku olemme luonnollisesti päätöksemme jo tehneet, koska olemme asiaa pitkään edistäneet. Sami ei ole paikalla, mutta tiedämme, että hän on muusikko, ja muusikko soittaa. Martti on kovasti innoissaan ja asiassa mukana. Pantse taas luonteelleen uskollisena kiemurtelee kuin mato, joka on tajunnut joutuvansa koukkuun ja yrittää hidastaa ikävää koh-taloaan. Hän vastailee epämääräisesti ”eiköhän”, ”varmaankin” ja ”mahdollisesti”. Toteamme, että kysymykseen on vain kaksi mahdollista vastausta, ”kyllä” tai ”ei”, joista toinen pitäisi valita. Lopulta kuulemme tuskaisen ja viipyilevän ”kyllän”. Joillekin asioihin virallisesti sitoutuminen on vaikeampaa kuin toisille, vaikka itse tekeminen maistuisikin.

26.4.

Maski naamaan ja farkut jalkaan

Sain yksinkertaisen ajatuksen avajaisten mainoskuvaksi: puetaan meidät frakkeihin ja Santtu-Matias ruutupaitaan, liian isoihin farkkuihin ja kulahtaneisiin lenkkareihin. Martin naama on kaikkien tuntema, ja meidät muutkin tunnistaa, kun olemme samassa kuvassa. On helppo huomata, että siinä pönöttää Eppu Normaali. Santtu-Matias on ollut viime aikoina niin paljon esillä, että hänetkin kyllä tunnistetaan, mikä on kuvan onnistumisen edellytys. Kuvaajamme Harri Hinkka piti kovasti ideastani. Asusteiden vastakkainasettelu on selvästikin toimiva ajatus markkinoinnillisesti ja tulee herättämään toivottua huomiota. Joskus rautalangasta

Eppu Normaali -kitaristi Juha Torvisen päiväkirjamaiset mietteet keikkavuoden ajalta tarjoavat yhden näkökulman siihen, millaista on muusikon työ ja arki.

Kaunistelemattomasti kerrotut kokemukset ja tarinat avaavat Torvisen ajatuksia rehellisesti ja antavat mahdollisuuden kurkistaa myös kulissien taakse takahuoneisiin ja treenikämpille. Samalla ne kuljettavat vuosien ja vuosikymmenten takaisin muistoihin. Tärkeä osansa on myös Torvisen vuoden ajalta ottamilla valokuvilla.

Juha Torvinen on Rovaniemellä syntynyt vasenkätinen muusikko ja yksi Eppu Normaalin perustajajäsenistä. Koulutukseltaan hän on ylioppilas ja mielisairaanhoitaja, sotilasarvoltaan siviilipalvelusmies. Torvinen on muusikon toimen ohella toiminut tamperelaisen Poko Rekords -levy-yhtiön tuotantopäällikkönä ja Akun Tehtaalla sekalaisissa tehtävissä. Aikaisemmin häneltä on julkaistu yhdessä valokuvaaja Harri Hinkan kanssa kirja *Aika normaalia – Tarinoita Eppu Normaalista*.

KL 78.99

ISBN 978-952-851-218-9

www.docendo.fi

